

1

Rayford Stede werd na een onrustige slaap verstrikt in een prikkende wollen deken wakker, zijn knieën waren opgetrokken tegen zijn borst en zijn vuisten gebald onder zijn kin. Hij sprong op van zijn veldbed en gluurde naar buiten uit zijn kleine optrekje bij Mizpe Ramon in de Negev-woestijn.

De zon wierp een griezelige, oranje gloed, maar die zou al gauw schroeiend geel zijn, en weerkaatsen tegen de rotsen en het zand. De thermometer zou tegen het middaguur de veertig graden overstijgen – een gewone dag in de Verenigde Carpathische Staten.

Rayford had zich met God en met het wonder van de technologie verward in het meest riskante avontuur van zijn leven. Het was onmogelijk een inderhaast opgetrokken vliegveld te verbergen in de woestijn – niet voor de stratosferische camera's van de Wereldwijde Gemeenschap. Belachelijk kwetsbaar waren Rayford en zijn samengeraapte team van vliegende rebellen, overgeleverd aan het welslagen van de meest gewaagde list die je je kon voorstellen. Ze waren met tientallen tegelijk van over de hele wereld gearriveerd.

Zijn kameraad in het hol van de leeuw had aanwijzingen in het databestand van de Wereldwijde Gemeenschap gestopt, dat de uitgebreide inspanningen bij Mizpe Ramon een oefening van de WG betroffen. Zo lang het personeel van de veiligheids- en inlichtingendienst van de WG de grote 'leugen in de lucht' slikte, zouden Rayford en zijn vergrote Verdrukkingscommando doorgaan met wat hij Operatie Adelaar noemde. De naam was ingegeven door de profetie in Openbaring 12:14: *'Maar de vrouw kreeg de twee vleugels van de grote adelaar om naar haar plaats in de woestijn te vliegen, waar gedurende een tijd en twee tijden en een halve tijd voor haar gezorgd zou worden, buiten het bereik van de slang.'*

Doctor Tsion Ben-Juda, geestelijk leider van het Verdrukkingscommando, leerde dat de 'vrouw' stond voor Gods uitverkoren volk, de 'twee vleugels' voor land en lucht, 'haar plaats' voor Petra – de stad van steen. 'Een tijd' voor een jaar – dus 'een tijd en tijden en een halve tijd' werd dan drie-en-een-half jaar, en de 'slang', de antichrist.

Het Verdrukkingscommando geloofde dat de antichrist en zijn volgelingen op het punt stonden de Israëliische gelovigen in Christus aan te vallen en dat wanneer zij zouden vluchten Rayford en zijn team als reddingsteam zouden dienen.

Hij trok een kaki overhemd en korte broek aan en ging Albie zoeken, zijn ondercommandant. De helpers, vanuit de schuilplaats in Chicago via internet verzameld door Rayfords dochter Chloë, hadden het vliegveld nog maar net klaar. Ze hadden ploegendiensten gedraaid; sommigen kregen nu instructies over de vluchtplannen door hetzelfde personeel dat hen had ingecheckt en dat het zegel van de gelovige op hun voorhoofd had gecontroleerd, terwijl anderen zware apparatuur bedienden of zwoegden als arbeiders.

‘Hier, chef,’ zei Albie, terwijl Rayford stond te kijken naar de rijen helikopters, jets en zelfs hier en daar een propellervliegtuig langs de landingsstrook. ‘Eerste opdracht voltooid.’

De kleine, donkere voormalige zwarthandelaar, die zijn bijnaam te danken had aan zijn woonplaats Al Basrah, droeg zijn nepuniform van ondercommandant van de WG en had een lange jongeman bij zich die uit Californië afkomstig bleek, wat Rayford niet verbaasde.

‘George Sebastian,’ zei de lange blonde jongen, en stak een stevige hand uit.

‘Rayf-’

‘O, ik weet wel wie u bent, meneer,’ zei George. ‘Dat weet iedereen hier wel.’

‘Laten we hopen dat niemand van buiten het weet,’ zei Rayford. ‘Dus Albie heeft jou uitgekozen om de heli’s aan te voeren.’

‘Nou, hij, eh, vroeg me hem commandant Elbaz te noemen. Maar ja, meneer.’

‘Wat vinden we zo goed aan hem?’ vroeg Rayford aan Albie.

‘Ervaren. Slim. Weet hoe hij met een heli om moet springen.’

‘Ik vind het best. Ik zou wel even met je willen babbelen, George, maar –’

‘Als u een ogenblikje voor me heeft, captain Steele...’

Rayford keek op zijn horloge. ‘Loop even mee, George.’

Ze liepen naar de zuidkant van het nieuwe vliegveld. Rayford hield zijn ogen en oren gespist voor vijandelijke vliegtuigen. ‘Ik zal het kort houden, meneer. Ik wil gewoon graag aan mensen vertellen hoe het bij mij is gegaan.’

‘Het?’

‘U weet wel, meneer.’

Rayford was dol op zulke verhalen, maar er was voor alles een tijd en een plaats, en dat was het nu geen van beide.

‘Niets dramatisch, captain. Ik had een heli-instructeur, Jeremy Murphy, die het altijd tegen me had over Jezus die de christenen mee zou nemen naar de hemel. Ik dacht natuurlijk dat hij gestoord was, en ik heb hem zelfs een keer in de problemen gebracht omdat hij evangeliseerde tijdens het werk. Maar hij hield maar niet op. Het was een goeie instructeur, maar met dat andere gedoe wilde ik niets te maken hebben. Ik genoot van het leven – pas getrouwd en zo.’

‘Tuurlijk.’

‘Hij vroeg me mee naar de kerk en zo. Ik ben nooit gegaan. Toen kwam de grote dag. Overall werden miljoenen mensen vermist. Zo slim als ik zogenaamd ben, heb ik zelfs nog geprobeerd hem te bellen om te vragen of mijn les van die dag wel doorging in verband met die chaos en alles. Later die nacht vond iemand zijn kleren op een stoel voor de tv.’

Rayford stopte en keek George eens aan. Hij had graag meer willen horen, maar de klok tikte door. ‘Daarna duurde het zeker niet lang meer, hè?’

George schudde zijn hoofd. ‘Ik werd bang. Ik had zo’n geluk gehad dat ik niet gestorven was. Ik bad, ik bedoel op datzelfde moment, dat ik me de naam van zijn kerk zou herinneren. En dat deed ik ook, maar er was daar bijna niemand. Maar goed, ik vond iemand die wist wat er aan de hand was. Ze herinnerden me aan wat Murphy me had verteld, en ze baden met me. Sinds dat moment ben ik gelovig. Mijn vrouw ook.’

‘Mijn verhaal is bijna hetzelfde,’ zei Rayford, ‘en misschien zal ik het je vandaag of morgen vertellen als ik tijd heb. Maar –’

‘Meneer,’ zei de jongeman. ‘Ik heb nog een momentje nodig.’

‘Ik wil niet bot zijn, jongen, maar –’

‘U moet even naar hem luisteren, captain,’ zei Albie.

Rayford zuchtte.

George wees naar de andere kant van de landingsstrook. ‘Ik heb monsters meegebracht van de vracht die achter me aankomt, zo gauw het vliegveld een transport kan verwerken.’

‘Vracht?’

‘Wapens.’

‘Niet geïnteresseerd.’

‘Deze zijn gratis.’

‘Toch –’

‘Onze basis deed gevechtstraining,’ zei George. ‘Toen Carpathia zei dat alle landen 90 procent van hun wapens moesten vernietigen en de overige 10 procent aan hem geven, kunt u zich voorstellen hoe dat overkwam.’

‘De VS leverde de grootste bijdrage,’ zei Rayford.

‘Maar ik weet zeker dat we ook het meeste achterhielden.’

‘Wat heb je?’

‘Waarschijnlijk meer dan u nodig heeft. Wilt u de monsters zien?’

David Hassid zat voorin naast de bestuurder van het gehuurde busje met zijn laptop die werkte op zonne-energie. Leah Rose reed. Achter haar zat Hannah Palemoon naast Mac McCullum, terwijl Abdullah Smith op zijn rug uitgestrekt achterin lag. Ze hadden de nacht verstopt achter een uitstekende rots doorgebracht twee kilometer van de hoofdweg af. Halverwege Resurrection Airport in Amman, Jordanië, en Mizpe Ramon. Het laatste wat ze wilden was de WG de weg wijzen naar Operatie Adelaar.

David ontdekte op internet dat men er nog steeds van uitging dat Hannah, Mac, Abdullah en hij gisteren waren omgekomen bij het vliegtuigongeluk in Tel Aviv, maar de veiligheidsdienst kamde het wrak uit. ‘Hoelang duurt het nog voordat ze doorhebben dat we er vandoor zijn?’ vroeg Hannah.

Mac schudde zijn hoofd. ‘Ik hoop dat ze aannemen dat we verdampt zijn. Ik hoop maar dat ze stukjes schoen vinden, of iets anders waarvan ze denken dat het kleren zijn.’

‘Ik kan Chang niet bereiken,’ zei David, bozer dan hij liet merken.

‘De jongen zal het druk hebben,’ zei Mac.

‘Toch niet zo lang. Hij weet dat ik moeten weten of het goed met hem is.’

‘Met piekeren komen we nergens,’ zei Mac. ‘Kijk maar naar Smitty.’

David draaide zich om. Abdullah sloep als een blok. Hannah en Leah konden prima met elkaar overweg en maakten plannen voor

een mobiel medisch centrum op het vliegveld. ‘We vliegen allemaal naar de States terug als de operatie voorbij is,’ zei Leah.

‘Ik niet,’ zei David, en hij voelde de ogen van de anderen op zich gericht. ‘Ik ga naar Petra toe, voor alle anderen uit. Er zal daar een technisch centrum nodig zijn, en Chang en ik hebben erboven al een satelliet in een baan om de aarde gebracht.’

Zijn telefoon ging, en hij haalde hem van zijn riem. ‘Hoi,’ hoorde hij. Je weet waar ik zit, want ik lig op schema.’

‘Je hoeft niet in code te praten, Buck. Niets is veiliger dan deze telefoons.’

‘Macht der gewoonte. Luister, iemand heeft zijn afspraak gemist.’

‘Zeg maar gewoon wie, Buck. Als het ons in gevaar brengt, is dat nu toch al gebeurd.’

‘Hattie.’

‘Ze was met Leah in Tel Aviv. Dan moest ze naar –’

‘Weet ik, David,’ zei Buck. ‘Ze moest zich vandaag in de vroege ochtend bij me melden in Jeruzalem.’

‘Is de oude man daar en in orde?’

‘Vreselijk bang, maar verder in orde, ja.’

‘Zeg hem dat we aan hem denken.’

‘Sorry, David, maar dat weet hij wel, en Hattie is een veel groter probleem.’

‘Ze gebruikt haar schuilnaam toch?’

‘David! Kunnen we het vanzelfsprekende overslaan en het probleem aanpakken? Ze hoort hier te zijn, maar ik heb niks van haar gehoord. Ik kan haar niet gaan zoeken. Laat iedereen weten dat ze mij moet bellen, als ze iets van haar horen.’

‘Is ze essentieel voor je opdracht?’

‘Nee,’ zei Buck, ‘maar als we niet weten waar ze zit, gaan we ons kwetsbaar voelen.’

‘Volgens de WG is ze dood, net als wij.’

‘Misschien willen ze wel dat wij denken dat ze dat geloven.’

‘Wacht even,’ zei David, zich naar Leah kerend. ‘Wat moest Hattie gaan doen nadat jullie uit elkaar gingen?’

‘Zich vermommen als Israëliische en opgaan in de menigte in Tel Aviv, naar Jeruzalem gaan en zich melden bij Buck. En uitkijken of Carpathia’s mensen Buck of doctor Rosenzweig zouden herkennen.’

‘En dan?’

‘Zich gedeisd houden in Jeruzalem tot alles daar in rep en roer is, dan teruggaan naar Tel Aviv. Iemand van de operatie zou haar oppikken en haar naar Chicago terugvliegen terwijl alle aandacht op Jeruzalem en de ontsnapping gericht was.’

David sprak weer in de hoorn. ‘Misschien is ze opgejaagd in Tel Aviv en heeft ze Jeruzalem nooit bereikt.’

‘Dan moet ze me dat melden, David. Ik moet hier Chaims hand een poosje vasthouden, dus laat jij het iedereen weten?’

Een paar minuten na middernacht, Chicago Tijd, knielde doctor Tsion Ben-Juda voor zijn grote halfronde bureau in het Strong-gebouw en bad voor Chaim. Het vertrouwen van de voormalige rabbijn in het vermogen van zijn oude mentor om een hedendaagse Mozes te zijn was niet groter dan dat van Chaim zelf. En al had Rosenzweig bewezen een snelle en goede student te zijn, hij had bij het verlaten van de Verenigde Noord-Amerikaanse Staten de mantel nog steeds niet aanvaard.

Tsions gebed werd onderbroken door de lage toon van zijn computer die alleen teweeggebracht kon worden door een handjevol mensen over de hele wereld die de code kenden om hem op te roepen. Moeizaam kwam hij overeind en keek naar het scherm. *Doctor Ben-Juda, ik hoop dat u daar bent*, kwam de boodschap van Chang Wong, de tiener die David in zijn plaats had achtergelaten in het hoofdgebouw van de Wereldwijde Gemeenschap in Nieuw Babylon. *Ik ben volslagen wanhopig.*

Tsion kreunde en trok zijn stoel op zijn plaats. Hij ging zitten en beukte op de toetsen.

Ik ben hier, mijn jonge broeder. Ik weet dat je je heel alleen moet voelen, maar wanhoop niet. God is met je. Hij laat Zijn engelen over je waken. Je hebt veel te doen als middelpunt voor al de verschillende activiteiten van het Verdrukkingscommando over de hele wereld. Ja, het is waarschijnlijk te veel gevraagd van een zo jong iemand, in jaren en in geloof, maar we moeten allemaal doen wat we moeten doen. Vertel me hoe ik je kan bemoedigen en helpen, zodat je kunt terugkeren naar je taak.

Ik wil zelfmoord plegen.

Chang! Tenzij je onze missie met opzet in gevaar hebt gebracht, hoef je je niet schuldig te voelen. Als je een fout hebt gemaakt, zeg het dan zodat we ons allemaal kunnen aanpassen. Maar je moet satellieten besturen en afluisteren. Je moet gegevens bijhouden, voor het geval dat de vijand de verschillende schuilnamen en operaties controleert. We naderen het uur U, dus verlies de moed niet. Je kunt het aan.

Changs antwoord luidde:

Ik zit in mijn kamer in het paleis, en alles is opgezet zoals meneer Hassid en ik het ontworpen hebben. Wat ik doe wordt gefilterd door een vervormer die zo ingewikkeld is dat ik het zelf niet zou kunnen ontrafelen. Ik zou zo een eind aan mijn leven kunnen maken zonder dat het Verdrukingscommando er last van heeft.

Houd op met dat geklets, Chang! We hebben je nodig. Je moet op je plaats blijven en de databestanden aanpassen, afhankelijk van wat er op onze weg komt. Nu, vlug, alsjeblieft, wat is het probleem?

Het probleem is de spiegel, doctor Ben-Juda! Ik dacht dat ik het aan kon! Ik dacht dat het merkteken dat me opgedrongen is een voordeel zou zijn. Maar het is een bespotting, en ik haat het! Ik wil een scheermesje pakken en het van mijn hoofd af pellen, dan mijn polsen doorsnijden en God laten beslissen over mijn lot.

God heeft al beslist, mijn vriend. Je draagt het zegel van God, volgens onze vertrouwde broeders. Je hebt het merkteken van de antichrist niet aanvaard, noch zul je hem aanbidden.

Maar ik heb uw lessen bestudeerd, doctor! Het teken van het beest brengt verdoemenis, en de Bijbel zegt dat we niet allebei de merktekens kunnen dragen!

Er staat dat we niet allebei de tekens kunnen nemen.

Maar de helden, de martelaars, de dapperen hebben de dood aanvaard omwille van hun geloof! U zei dat een ware gelovige de genade en de moed zou krijgen om te staan voor zijn geloof in het zicht van de bijl.

Heb je je niet verzet? God is geen leugenaar. Ik heb de mensen verteld dat ze het zegel van God niet kunnen kwijtraken en dat ze niet bang hoeven te zijn dat ze de moed verliezen door hun menselijke zwakheid, maar dat God hun vrede en moed zal geven om hun lot te aanvaarden.

Dat bewijst dat ik verloren ben! Ik had die vrede en die moed niet! Ik heb me verzet, ja, maar ik heb me niet uitgesproken voor God. Ik huilde als een klein kind. Mijn vader zegt dat ik bang was voor de naald. Toen het duidelijk werd dat ze dit echt gingen doen, toen wilde ik sterven voor mijn geloof! Ik wilde me tot het einde toe verzetten, hoewel ik wist dat mijn vader het dan zou weten van mijn zuster en haar ook zou verraden. Tot vlak voor het moment dat ze me staken, was ik bereid nee te zeggen, te zeggen dat ik in Christus geloofde.

Tsion zakte in zijn stoel in elkaar. Kon het waar zijn? Was het mogelijk dat God Chang de kracht niet had gegeven zich tot de dood toe te verzetten? En als dat zo was, was hij dan geen ware gelovige? Langzaam typte hij een antwoord.

Doe me een plezier. Doe de komende vierentwintig uur niets overhaast. We hebben je nodig, en er moet een antwoord zijn. Ik wil niet doen of er niets aan de hand is, want ik moet toegeven dat ik er ook van in de war ben. Zul je je werk blijven doen en vechten tegen de verleiding tot ik je antwoord geef?

Minutenlang staarde Tsion naar het scherm, en hij vreesde dat hij al te laat was.

Rayford snakte naar adem toen hij zag wat George Sebastian kennelijk al aan Albie had laten zien. ‘We zijn geen soldaten,’ zei hij. ‘We zijn vliegeniers.’

‘Hiermee kunnen jullie ook soldaten zijn,’ zei George. ‘Maar jullie hebben het voor het zeggen.’

‘Ik wilde dat ik het voor het zeggen had,’ zei Albie. ‘Als Carpathia’s manschappen niet onze vijanden zijn die ons naar het leven staan...’

George gaf Rayford een wapen van bijna anderhalve meter lang dat vijftien kilo woog en een ingebouwd statief had. Rayford kon het nauwelijks horizontaal houden. ‘U moet het met de neus naar boven dragen,’ zei George.

‘Ik ga het helemaal niet dragen,’ zei Rayford. ‘Wat voor munitie heeft dat gevaarte eigenlijk nodig?’

‘Vijftig-kaliber, captain,’ zei George, en hij haalde een patroonhouder met vier kogels van vijftien centimeter tevoorschijn. ‘Die wegen meer dan een pond per stuk, maar ja, ze hebben dan ook een bereik van zes kilometer.’

‘Ga weg!’

‘Ik lieg niet. Een schot verlaat de kamer met een snelheid van 900 meter per seconde, maar het duurt zeker zeven seconden om een doelwit te raken dat drie kilometer weg is, rekening houdend met afremming en wind en zo.’

‘Het is zeker niet erg precies —’

‘Het is wel eens gebeurd dat een vent vijf schoten binnen zeven-een-halve centimeter van elkaar plaatste van een afstand van negenhonderd meter. Op tweehonderd meter kun je er zo één door een ringetje van drie centimeter schieten.’

‘De terugslag is zeker —’

‘Ontzaglijk. En het geluid? Zonder oordoppen beschadig je je gehoor. Wilt u er een proberen?’

‘Van m’n leven niet. Ik kan me geen doelwit voor zulke monsters voorstellen, en ik wil zeker geen geluid produceren dat de WG alarmeert voordat de pret begint.’

George perste zijn lippen op elkaar en schudde zijn hoofd. ‘Ik had het u eerst moeten vragen. Er zijn er honderd onderweg met alle munitie die u nodig zou hebben, een paar met ontvlambare punten.’

‘Ik durf het niet te vragen...’

‘Binnenin zit een slaghoedje waardoor het omhulsel uit elkaar slaat als het zacht materiaal raakt.’

‘Zoals vlees?’

George knikte.

Rayford schudde zijn hoofd. ‘Mijn piloten zouden ze nooit vanuit de lucht kunnen gebruiken, en dat is de eerste prioriteit.’

Albie zei: ‘Laten we ze opslaan. Je weet maar nooit.’

‘Wilt u die andere zien?’ zei George.

‘Niet als die hierop lijkt,’ zei Rayford.

‘Nee.’ Voorzichtig zette George de vijftig-kaliber terug in de houder. ‘Deze zijn ontworpen om te gebruiken vanuit een vliegtuig of vanuit een grondvoertuig,’ zei hij en haalde een lichtgewicht geweer tevoorschijn dat hij Rayford toewierp. ‘Geen projectielen.’

‘Wat dan?’

‘Het is een GEW, een “geleide energie wapen”. Vanaf driekwart kilometer kun je een geconcentreerde straal golven afvuren die door kleding heen dringt en binnen een paar seconden het vocht op de huid verhit tot 45 graden.’

‘En wat gebeurt er met de ingewanden?’

‘Niks. Niet dodelijk.’

Rayford gaf het terug. ‘Indrukwekkend,’ zei hij. ‘En we waarderen het. Mijn probleem is alleen dat ik geen gevechtstroepen heb. En zelfs al had ik die, dan waren we nog geen partij voor de WG.’ George haalde zijn schouders op. ‘Als u ze nodig heeft, dan weet u dat ze er zijn.’

Als het vooruitzicht van de dag niet zo afschuwelijk was en Buck niet zo ongerust over Hattie was geweest, dan had hij moeten lachen bij de aanblik van doctor Rosenzweig. De oude man deed zijn deur open toen Buck aanklopte in het King David Hotel, met een uitgezakte boxershirt, een mouwloos T-shirt, en de sandalen die hij moest dragen bij het bruine gewaad. ‘Cameron, mijn vriend, vergeef me. Kom binnen, kom binnen.’

Buck was gewend aan Rosenzweigs normale verschijning: pezig, gladgeschoren, tener, achter in de zestig, bleek voor een Israëli. Met zijn hazelnootbruine ogen en wilde, witte lokken deed hij denken aan foto’s van Albert Einstein. Normaal gesproken droeg de gevierde staatsman en Nobelprijswinnaar een bril met een draadmontuur, enorme truien, slobberbroeken en comfortabele schoenen.

Buck kon er maar moeilijk aan wennen dat zijn oude vriend nu

een amberkleurige huid had, heel kort donker haar, een wilde baard en snor, diepbruine contactlenzen, en een vooruitstekende kin die werd veroorzaakt door een klein gebitsplaatje in zijn achterste kiezen. ‘Zeke heeft goed werk met u geleverd,’ zei Buck, zich ervan bewust dat een verschrikkelijk vliegtuigongeluk ook zijn effect op Chaim had gehad.

Doctor Rosenzweig liep naar een stoel waar hij zijn bijbel had neergelegd en twee bijbelcommentaren, die hij in zijn bagage had verstopt voor de vlucht uit de Verenigde Noord-Amerikaanse Staten. Een halfvol waterglas stond naast hem op een tafeltje. Zijn wijde monnikachtige gewaad met de capuchon lag op het bed.

‘Waarom kleedt u zich niet aan, broeder?’

De oude man zuchtte. ‘Ik ben nog niet klaar voor het uniform, Cameron. Ik ben niet gereed voor deze taak,’ zei Chaim, met zijn veranderde stem door het gebitsplaatje en de verwonding aan zijn kaak.

Buck keek in de kast en vond een badjas van het hotel. ‘Trek die maar even aan,’ zei hij. ‘We hebben nog een paar uur.’

Doctor Rosenzweig liet zich dankbaar in het badstoffen kledingstuk helpen, maar het was wit en extra large. Het contrast met zijn nieuwe huidskleur en de zoom die zich op de vloer ophoopte toen hij weer ging zitten, deden hem er niet minder komisch uitzien.

Chaim liet zijn hoofd zakken, en zag toen de naam van het hotel op zijn borstzakje. ‘King David,’ zei hij. ‘Denk je dat we “Mozes” op de bruine mantel hadden moeten laten zetten?’

Buck glimlachte. Hij kon zich niet indenken hoe groot de druk op zijn vriend was. ‘God zal met u zijn, doctor,’ zei hij.

Opeens sidderde Rosenzweig en gleed op de vloer. Hij draaide zich om en knielde, zijn ellebogen op de stoel. ‘O God, o God,’ bad hij, draaide zich toen vlug om en trok zijn sandalen uit, die hij opzij gooide.

Buck zelf werd op zijn knieën gedreven door een emotie die zo diep was dat hij dacht niet te kunnen spreken. Vlak voordat hij zijn ogen dichtdeed, zag hij de opgaande zon, die tussen de gordijnen door de kamer in het licht liet baden. Ook hij gleed uit zijn schoenen, begroef zijn gezicht in zijn handen en lag plat op de vloer.

Chaims stem was zwak. ‘Wie ben ik, dat ik zou gaan en de kinderen van Israël uit zou leiden?’

Buck had het koud ondanks de hitte van de dag en rilde. Hij voelde zich overweldigd door de overtuiging dat hij Chaim moest antwoorden, maar wie was hij om te spreken voor God? Hij had de lessen van doctor Ben-Juda ingedronken en meegeluisterd naar zijn pastorale woorden tot Chaim over de roeping van Mozes. Maar hij had niet beseft dat de dialoog in zijn hersenen gegrift stond.

Er heerste stilte in de kamer. Buck stond zich toe even te kijken voordat hij zijn ogen weer stijf dichtkneep. Het was zo licht in de kamer dat de oranje gloed op zijn netvlies bleef hangen, zoals Chaims vraag in de lucht hing. De man huilde hardop.

‘God is immers met u,’ fluisterde Buck, en Chaim hield op met huilen. Buck vervolgde: ‘En dit zal u het teken zijn dat God u gezonden heeft: wanneer u het volk hebt uitgeleid, zult u Hem dienen.’ De oude man zei: ‘Maar als ik tot het overblijfsel van Israël kom en hun zeg: “De God van uw vaders heeft mij tot u gezonden,” en ze mij vragen: “Hoe is Zijn naam?”, wat moet ik hun dan antwoorden?’

Buck drukte zijn vingers tegen zijn slapen. ‘Zoals God tegen Mozes zei,’ zei hij, “Ik ben die er zal zijn. Zeg daarom tegen de Israëlieten: IK ZAL ER ZIJN heeft mij naar u toegestuurd. De HEER heeft mij gestuurd, de God van uw voorouders, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob. En hij heeft gezegd: Zo wil ik voor altijd heten, met die naam wil ik worden aangeropen door alle komende generaties. Ik heb gezien wat jullie in Egypte wordt aangedaan en ik heb mij jullie lot aangetrokken. Ik heb besloten om jullie uit de ellende in Egypte weg te halen en je naar een land te brengen dat overvloeit van melk en honing. Je zult bij de oudsten van Israël gehoor vinden, en dan moet je samen met hen naar de koning van Egypte gaan. Zeg hem dat de HEER, de God van de Hebreeën, naar jullie toe gekomen is, en vraag hem toestemming om drie dagreizen ver de woestijn in te trekken om de HEER, jullie God, offers te brengen. Ik weet dat de koning jullie dat niet zal toestaan, tenzij hij daartoe met harde hand wordt gedwongen.”

‘Maar als ze me niet geloven of niet willen luisteren naar mijn stem?’ zei Chaim zo zacht dat Buck hem nauwelijks kon horen. ‘Stel dat ze zeggen: “God is u niet verschenen?”’

Buck rolde op zijn rug en ging rechtop zitten, opeens ongeduldig en gefrustreerd door Chaim. Hij staarde naar de geknield liggende oude man. Zijn hoofd zoemde, zijn ogen waren vol van de kleur die

de kamer doordrong. Buck had zich niet meer zó dicht bij God gevoeld sinds hij de gesprekken had gevolgd van doctor Ben-Juda met Eli en Moïshe bij de Klaagmuur.

‘Strek uw hand uit en neem het water,’ zei hij, zich plotseling vol gezag voelend.

Chaim draaide zich om en staaarde hem aan. ‘Cameron, ik wist niet dat je Hebreeuws sprak.’

Buck keek wel uit om hem tegen te spreken, hoewel hij geen Hebreeuws sprak en formuleerde in het Engels. ‘Het water,’ zei hij.

Chaim bleef hem aanstaren, en greep toen het glas. Het water veranderde in bloed en Chaim zette het zo vlug neer dat het over de rug van zijn hand klotste.

Buck zei: ‘Dit is opdat zij geloven dat God u verschenen is. Nu, neem het water opnieuw.’

Timide stak Chaim zijn hand uit naar het glas, en toen hij het aanraakte werd het bloed water, zelfs dat op zijn hand.

‘Richt nu uw hand op de dienaar van God,’ zei Buck. Chaim zette het water weer neer en gebaarde vragend naar Buck. En Buck was verlamd, zelfs niet in staat zijn lippen te bewegen.

‘Cameron, gaat het?’

Buck kon niet antwoorden, hij was licht in zijn hoofd doordat hij geen adem meer haalde. Hij probeerde Chaim met zijn ogen een teken te geven, maar de man was panisch. Hij trok zijn hand schielijk tegen zijn borst, alsof hij de macht ervan vreesde, en Buck viel naar adem snakkend op de vloer. Toen hij weer op adem kwam, zei hij: ‘Indien zij u niet geloven en geen acht slaan op wat het eerste teken te zeggen heeft, dan zullen zij geloven wat het tweede teken te zeggen heeft.’

‘Cameron! Het spijt me! Ik –’

Maar Buck vervolgde: ‘En indien zij ook deze beide tekenen niet geloven en naar u niet luisteren, dan zult u water nemen uit de rivier en uitgieten op het droge. En het water dat u uit de rivier neemt zal bloed worden op het droge.’ Buck leunde uitgeput achterover, met de handen op zijn dijen.

Chaim zei: ‘Maar ik ben niet welbespraakt, zelfs niet nadat God tot mij gesproken heeft. Ik ben zwaar van mond en zwaar van tong.’

‘Wie heeft de mens een mond gegeven, wie maakt stom of doof, ziende of blind; is het niet de Heer? Nu dan, ga heen, en Hij zal met uw mond zijn en u leren wat u spreken moet.’

Chaim keerde zich weer af en knielde bij de stoel. ‘O God!’ riep hij uit, ‘is er niemand anders die u kunt sturen?’

Buck kende het verhaal. Maar er was geen Aäron. Tsion zat in de schuilplaats, en had zich niet geroepen gevoeld persoonlijk te helpen. Het enige andere lid van het Verdrukkingscommando met joods bloed, al was hij opgegroeid in Polen, was David Hassid, en die had zijn eigen speciale vaardigheden en opdracht. Hoe dan ook, er was geen tijd om hem te vermommen. Als hij opeens in het openbaar verscheen, zou hij de anderen verraden waarvan men dacht dat ze waren omgekomen bij het vliegtuigongeluk – althans op dit moment.

Buck wachtte tot God hem een antwoord zou geven voor Chaim, maar er kwam niets.